

el
butlletí

Octubre 2009 n.187

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Responsables i solidaris en
un món consumista

Un missatge per viure i compartir!

Orientacions i objectius

Responsables i solidaris en un món consumista.

Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangelí avui

El Pare és bo amb els desagraïts i amb els dolents.

Joan Ramon i Cinca [4]

Vida del Moviment

La iniciació, qüestió d'acollida. Jaume Gubert [5]

Europa ara. Ernestina Ródenas i Josep Pascual [6]

Casal de Pau, Arbúcies. Enric Blasi [7]

Final de curs de la zona Baix Llobregat. Toni Ferrer [8]

Final de curs diòcesi de Vic. Alba Maench [8]

Final de curs a la Conreria. Santi Boza [9]

Com ens ha anat el curs per Nou Barris. Toni Fernández [11]

Fi de curs Zona Sant Andreu-Sagrera. J.J. Aymerich [12]

Assemblea final de curs bisbat de Mallorca. Xavier Delgado [13]

Vallès Oriental-Trobada sobre la iniciació. Fidel Membrive [14]

Un grup en construcció amb bons fonaments. Pilar Correa [15]

Còrdova, assemblea 4 de juliol. Fabio Almeida [15]

Un dia en la vida de...

Marta Píriz, infermera. [16]

L'entrevista

Jaume Gubert, nou responsable d'iniciació. Tom Clapés [17]

El món tal com és

¿Quién escuchará la voz de las víctimas? Leonardo Boff [18]

En memòria de Vicenç Ferrer. J.J. Aymerich [20]

Col·laboracions

En Toni Mateu se'ns en va al Perú. Xavier Delgado [21]

Vells (o no tan vells) capellans. Mercè Solé [21]

El bisbe Josep M. Guix. Joan Raurell [22]

Comunicació humana. Josep Anton Belchi [23]

Dossier

Podem aprendre de les crisis que ens narra la Bíblia?

Cultura

El silenci de Déu [24]

La cruz y el martillo [24]

*Revista trimestral de
l'ACO de Catalunya i
les Illes Balears*

c/Rivadeneyra, 6 8è 08002
BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es
www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:
Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Ton Clapés, Jordi
Joan Aymerich, Cèlia Santiago
i Àngela Rodríguez.

Impressió:
Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:
Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Presentació

Jornada General, retrobament dels amics, abraçades, petons, tristesa pels que ja no hi són, alegria pel nens petits i grans i, com és habitual, un nou Butlletí a la bossa del material.

Ens costa, en aquesta edició, poder fer-vos-en cinc cèntims del contingut: hi ha tanta vida, tanta esperança, que ens és difícil poder donar a cada article la dimensió que mereix. Malgrat tot, ho intentarem per animar-vos a llegir amb fluïdesa aquestes pàgines que teniu a les mans.

Cal fer un esment especial de l'aportació de les diferents zones i diòcesis. Amb diferents accents, hi destaquen allò que és important a l'ACO: la iniciació, la responsabilitat, l'espiritualitat militant, el compromís, la fe evangèlica, l'acció... Tot això, de diverses formes, ho trobareu en les diverses trobades de zona, en allò que ens hem donat els uns als altres.

El Butlletí no es queda solament en allò que vivim els militants dins el moviment. Obrim les finestres a aquest món que, ens agradi o no, és el nostre, i així trobem testimonis que ens ajuden en el nostre camí: en Vicenç Ferrer, en Toni Mateu, el treball i la reflexió a nivell europeu de cristians en el món obrer, la vida quotidiana d'una infermera mare de família i també el testimoni col·lectiu de tants capellans, vells i no tan vells, que hem rebut tots nosaltres; segur que cadascú podria esmentar-ne un, com a mínim, que hagi deixat una bona empremta en la seva vida.

No deixeu de llegir el dossier, tant els que vau seguir la xerrada d'en Josep Escós a Prades, per Setmana Santa, com els que no. Hi trobareu unes reflexions bíbliques sobre les actituds de fe davant les diferents crisis que com a poble, com a classe i com a persones ens afecten.

Bona Jornada General i bon curs 2009-2010 a tothom.

Responsables i solidaris en un món consumista

Un missatge per viure i compartir!

COMITÈ PERMANENT

Ser "responsables i solidaris en un món consumista", aquesta és la prioritat del curs que comencem i que aprofundirem a la Jornada General del 12 d'octubre, i durant el curs, als grups, en una Revisió de Vida i/o en un Estudi d'Evangelí. Estem segurs que és una proposta que ens ajudarà a donar respostes d'actualitat, immersos com estem en una forta crisi econòmica que produeix patiment als més pobres i que qüestiona tantes i tantes coses en aquesta societat marcadament consumista, en què el consum sovint es justifica perquè s'associa benestar amb possessió. La prioritat del curs, i les accions o compromisos que puguem prendre a partir d'aquesta prioritat, pot tenir un component marcadament evangelitzador. El missatge de la prioritat no és no-més per a nosaltres, és un missatge que voldríem transmetre i fer viure a moltes persones del món obrer amb qui convivim, que s'han vist abocades a un consum exacerbat. I també voldríem compartir-ho amb altres companys, amics, familiars, amb qui compartim compromisos, vincles, etc. i amb qui ens adonem que la complicitat amb la societat consumista no ens porta enlloc enlloc i no ens pot reportar més que una gran insatisfacció. Cada militant, grup o diòcesi podrà concretar la manera de comunicar i compartir aquesta prioritat allà on és i la reflexió i accions que en podrien sortir.

Alhora que aprofundim aquesta prioritat de curs, hem de fer un repàs també de les Propostes d'Actuació que ens planteja el Document Intern aprovat en el Consell del maig passat. Propostes d'actuació sobre l'organització del moviment, la iniciació i creixement territorial, els consiliaris/es, la formació, la comunicació interna i externa... Propostes que cal posar en marxa per aconseguir una ACO més ferma en la seva missió com a moviment evangelitzador. És important que els grups a través dels delegats i delegades que van assistir al Consell i amb els materials que publiquem, coneguïn aquestes propostes d'actuació i les facin seves; la complicitat de tots és necessària.

Pels volts de la Jornada General, a l'inici i a la fi de curs, acostumem a fer els relleus de responsabilitats, de vegades en els grups, en les zones, en les comissions, en el comitè permanent... A l'ACO, sempre hem valorat aquesta manera de funcionar: el fet de considerar les responsabilitats en el moviment com un servei. La periodicitat en les substitucions permet que molts militants i militantes puguin passar-hi donant així molta frescor, vitalitat, riquesa i pluralitat de punts de vista al mateix moviment.

S'entén que no tothom pot tenir la disponibilitat necessària per dur segons quines tasques, però a la fi, al davant, al darrere i al costat, sempre hi ha Jesús que ens acompanya i que, en qualsevol nou repte, ens convida a no tenir por. Cal ser generosos i, si es pot, acceptar els nous serveis.

El Pare és bo amb els desagraïts i amb els dolents

JOAN RAMON I CINCA
CONSILIARI DE LA ZONA DEL BAIX LLOBREGAT

Però a vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien. Si algú et pega en una galta, parali també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. Dóna a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu. Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen! I si feu bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors! I si feu préstecs als qui espereu que us donaran alguna cosa, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors fan préstecs als pecadors, si saben que en trauran un guany.

Però vosaltres, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents.

Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare.

No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats. (Lc 6, 27-38)

Els missatges que rebem de Jesucrist –a través de l'Evangelí– ens semblen agradables de seguir; i sobre tot, d'escoltar.

Però el d'aquest fragment, en canvi..., ens sorprèn. És una actitud nova, xocant... I ens sorprèn. No hi comptàvem, perquè tenir fe, i confiança, en el Pare del Cel no costa gaire de sentir; i, amb una mica de bona voluntat, ens sembla que el nostre cor, que nosaltres, ja confiem en la Bondat del Pare, el Bon Déu.

I en la vida de cada dia, passar per petits disgustos que ens causen amics i familiars, o perdonar desatencions, podem intentar de fer-ho, sense massa problemes; o fins i tot, amb satisfacció.

Però la lletania d'ardents i duríssims consells que Jesucrist ens dirigeix en aquest sermó, com a aplicació de les Benaurances, i amb l'anunci final que amb la mesura que haurem mesurat serem també nosaltres mesurats, ens fa difícil escoltar-lo com un camí.

Potser només n'hi ha un, de camí. El camí d'una amistat, d'un coneixement, d'una estimació, per Nostre Senyor Jesucrist, de carn i ossos, concret, Fill de Déu, Crucificat per nosaltres, Salvador, Ressuscitat, Font del Seu Esperit de Força, de Vida, d'Amor.

Els grans esdeveniments de les nostres vides: grans joies, dolors, situacions crítiques poden ser portes que obrin, que ens facin sentir, aquesta realitat del lliurament de Jesucrist a nosaltres.

Ací, Jesucrist, més aviat ens parla de les ferides inferides per aquells en qui confiàvem, o en qui més podíem esperar.

O que ens demana allò que més ens costa de donar.

I és que la pau de la fe no sempre és com la pau de la "bona vida" natural.

I necessitem viure-ho recolzats en la Bondat de la Mare de Déu.

La iniciació, qüestió d'acollida

JAUME GUBERT

RESPONSABLE DE LA COMISSIÓ D'INICIACIÓ

A finals de març les militants i els militants del Vallès Oriental es van trobar per replantejar-se la iniciació avui. La reflexió era molt senzilla i alhora de fons: d'una banda, recordar com vam ser acollits, convidats, iniciats a l'ACO i de l'altra, com convidar altres persones a formar-ne part a partir d'aquesta experiència. Vam tenir present l'Evangeli, quan Jesús fa una crida als primers deixebles, al llac de Galilea (Mt 4, 18-22).

<p>¹⁸ Tot caminant vora el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors.</p>	<p>Jesús convida dos treballadors a formar part del seu projecte. Els coneix. Sap qui són. Els crida pel seu nom: Simó i Andreu. Nosaltres també vam ser convidats a l'ACO, de manera personal, treballadors: - "Em van convidar a fer Revisió de Vida" - "La Felisa i l'Antònio em van convidar" "Treballava amb la Clementa. Coneixia en Pere. Em van invitar. Vaig aprendre a descobrir els Evangelis a través de la vida"</p>
<p>¹⁹ Jesús els diu: —Veni amb mi i us faré pescadors d'homes. ²⁰ Ells deixaren immediatament les xarxes i el van seguir.</p>	<p>Jesús els proposa portar la Bona Notícia arreu. Pere i Andreu responen amb llibertat a la convocatòria. Es posen en acció, el segueixen, col·laboren directament amb Jesús. És la crida a la militància, al compromís i a convidar altres persones a participar del seu projecte: - "Vaig conèixer l'ACO un dia que a la Parròquia cada grup explicava el que feia. M'hi vaig apuntar" - "Em van invitar a un estudi d'evangeli. La A i la O de l'ACO més o menys les entenia. Allà vaig descobrir la O que em va picar per participar-ne" "A través de l'acció del Banc d'aliments em van presentar la revisió de vida"</p>
<p>²¹ Una mica més enllà veié altres dos germans, Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca amb Zebedeu, el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els va cridar..</p>	<p>Jesús fa una segona crida. Coneix molt bé les persones a les quals convida, perquè hi ha amistat i confiança pel mig. Convida treballadors que estan fent la seva feina. Podem observar aquí un Jesús iniciador, molt atent a les persones, al que viuen, acollir i iniciar van molt units: - "El Pere i la Délia em van proposar de fer revisió de vida al grup" - "Jo venia de la JOC. L'Ernestina i el Tano em van acollir a l'ACO" - "Jo també venia de la JOC i militants d'ACO se'm van fer molt propers, em van acollir i me la van transmetre" - "Em van acollir de manera espectacular, malgrat la gran diferència d'edat" "El grup de més grans d'ACO ens va ajudar a iniciar-nos al Moviment gràcies a la seva permanència"</p>
<p>²² Ells deixaren immediatament la barca i el pare i el van seguir</p>	<p>Jaume i Joan van seguir Jesús. Zebedeu, el pare, va seguir amb la seva feina. La resposta a la crida és lliure. La missió de l'ACO és portar Crist a la Classe Obrera: Jaume i Joan participen de la militància i de la RV. Zebedeu ha conegut Jesús. Tots n'han sortit transformats.</p>

De la reflexió en van sortir diverses qüestions a tenir en compte:

- Cada militant del moviment és iniciador/a perquè està present en la seva realitat
- És molt important la coneixença, l'acollida i estar atents a les persones que ens envolten. Convidar algú a l'ACO és fruit d'aquest procés.
- Potser ens hem de plantejar com a compromís el fet d'oferir l'ACO a aquelles persones que encara no hi són.
- Pel que fa a grups de joves que acaben el procés a la JOC cal definir unes certes pautes d'acollida per si volen continuar el seu camí dins l'ACO.
- Ser llevat dins la massa.

Europa ara

Jornades organitzades per les ACLI de la Llombardia

ERNESTINA RÓDENAS I JOSEP PASCUAL
GRUP POBLENOU II - ZONA BESÒS

Del 26 de juliol al 2 d'agost vam tenir l'oportunitat de participar, a Motta di Campodolcino, en una setmana de converses sobre Europa representant l'ACO de Catalunya i Balears. Hi havia membres de moviments obrers cristians de diversos països (Rússia, Polònia, la República Txeca, Albània, Suïssa, entre altres) invitats per les ACLI de Llombardia, i també experts en temes diversos que ens concerneixen com a europeus.

Parlem d'una setmana sencera, amb temes complexos, presentats per sociòlegs, diputats del Parlament europeu, sindicalistes i tècnics diversos, coneixedors del procés d'unificació d'Europa amb els seus èxits i reptes pendents.

Els temes

Els temes tractats van ser, per aquest ordre:

- L'Europa del diàleg ecumènic i interreligiós
- Els nostres veïns musulmans dins una Europa multicultural
- L'Europa d'ahir i avui, l'emigració
- La Unió Europea, després de les eleccions, davant la crisi mundial
- Nou escenari de les relacions entre les grans potències: Europa, Rússia, Amèrica, Àsia
- Quina cooperació cal fer perquè l'Àfrica pugui renéixer
- L'empresa i el treball a l'època de la flexibilitat i la deslocalització
- Energies alternatives i ciutats habitables, per una millor qualitat de vida.

Tots els temes eren exposats en plenari amb intervencions dels assistents, de vegades amb possibilitat de continuar el debat en un altre moment.

La nostra aportació va consistir a explicar la realitat del nostre moviment de l'ACO en

un grup més reduït i en un ambient de tertúlia, que va comptar amb la participació de força gent, i a llegir el treball que havíem preparat en català i traduït al castellà en la taula rodona sobre flexibilitat i deslocalització del treball. Ens vam centrar a donar unes dades bàsiques de la situació dels treballadors a Catalunya en aquest darrer any i mig de crisi.

Les ACLI

Ja sabeu que l'ACO de Catalunya està, des de fa molts anys, en contacte amb altres organitzacions cristianes obreres d'Europa i del món. Tenim una vinculació ben activa amb l'MTCE (Moviment de Treballadors Cristians d'Europa), i també pertanyem a l'MMTC (Moviment Mundial de Treballadors Cristians). Les ACLI (Associacions Cristianes dels Treballadors Italians) són un gran conjunt d'organitzacions que també en formen part.

Les ACLI van néixer en acabar la Segona Guerra Mundial. Fundades en 1945 per Achille Grandi, basen la seva identitat en la triple fidelitat als Treballadors, a l'Evangelí i a la Democràcia. Estan formades per homes i dones, joves, adults i vells, italians i immigrants. I tenen una presència important també en els països on hi ha una forta emigració italiana. S'articulen en cercles locals, provincials i regionals, seguint l'estructura administrativa civil italiana.

Les ACLI treballen en diversos camps d'acció: política social, pau, promoció de la ciutadania europea i global, desenvolupament de la comunitat local i de les seves institucions, política juvenil i promoció del servei civil voluntari.

El grup internacional de l'ACO, el responsable del qual ara és en Josep Sánchez Bosch, és qui cuida de la nostra participació en les diferents convocatòries

Les ACLI
basen la seva
identitat en la
triple fidelitat
als treballadors,
a l'Evangelí i a
la democràcia

o seminaris d'àmbit europeu, com ara aquesta setmana en la qual nosaltres hem participat.

Algunes impressions

D'entrada ens va semblar que seria una setmana dura, perquè hi havia molts temes a tractar, per la dificultat de la llengua; nosaltres no teníem intèrprets per l'aparent "facilitat" de l'italià. També per la densitat de temes i horaris.

El lloc de la trobada, la Casa Alpina de Motta, a 1750 m d'altitud, era un lloc ideal. Amb voluntat de ser un centre ecumènic, és una casa gran i amb certes comoditats, voltada de la frescor i la bellesa del paisatge alpi.

La gent. Va ser molt bona l'acollida per part dels militants que organitzaven la trobada, amb molt bons moments en els descansos, en la pregària del matí i en l'eucaristia diària a la senzilla capella ecumènica. Una bona relació que anava en augment, encara que no ens enteníem sempre del tot. Vam viure moments d'autèntica fraternitat.

Va ser interessant conèixer la història de les ACLI i contrastar les circumstàncies historicopolítiques en què neix cada moviment;

constatar les similituds i diferències entre moviments. Vam valorar l'esforç que estan fent per l'acostament amb l'Europa de l'Est, la seva aposta per l'ecumenisme que a Europa té el seu moment històric a Basilea fa 20 anys i per avançar per aquest camí obert, malgrat els canvis que ha viscut posteriorment l'Església de Roma.

Destaquem el coneixement i la preocupació que hi havia per la realitat europea, la voluntat de no viure-hi d'esquena, que els treballadors la coneguem i no en "passem" perquè condiciona i condicionarà enormement les nostres vides.

Casal de Pau, Arbúcies

Exercicis d'estiu

ENRIC BLASI
GRUP SANS - ZONA BAIX LLOBREGAT

Cadascú individualment i en silenci va reflexionar sobre si la nostra vida transcorre conforme els principis que emanen de la vida de Jesús. Per fer aquesta tasca, el ponent ens va anar desgranant textos bíblics per ajudar-nos a comunicar amb Déu en la nostra soledat interna i externa, i d'aquesta manera, posant Déu present en la nostra vida i en tots els nostres actes, poder arribar a comprendre si la nostra relació amb Jesús l'assumim com a veritat que ve de Déu i no pas com a satisfacció nostra.

Jesús s'enfronta amb les dificultats de la vida senzillament, només amb la força de l'amor de tota paraula que ve de Déu, i al seu final ens va fer donació del millor testament que ningú ens podrà oferir mai: **Que us estimeu els uns als altres.**

En aquests exercicis hem reviscut com l'aparició de Jesús en la nostra vida ens transformà en uns éssers plens de fe i esperança en la resurrecció i com així **la vida té sentit.**

El Déu que tenim present en les nostres RdV és el mateix Jesús, i a través d'ell és com col·loquem Déu Pare en la nostra vida.

La majoria del assistents, per no dir tots, en van sortir contents, va ser una experiència nova de reflexió i pregària individual amb Déu, i això sempre agrada.

En Jaume Grané, amb la seva seriosa programació, va saber fer obrir el nostre cor a l'acció de l'Esperit, cosa que no era gens fàcil. Moltes gràcies, Jaume.

Final de curs de la zona Baix Llobregat

Una Jornada de reflexió i de convivència

TONI FERRER

GRUP PUJÒS X- ZONA BAIX LLOBREGAT

El dia 28 de juny a la parròquia de Sant Ildefons va tenir lloc l'assemblea de final de curs de la zona Baix Llobregat, en què es va compartir el treball fet a la zona i també la implicació dels militants i responsables al Consell de l'ACO.

Informe de treball

-**Comitè de Zona.** Una reunió al mes. Es va treballar la implicació dels militants en el Consell, aprofundir en el treball de responsable, aportacions dels grups a les prioritats i com es fa la Revisió de Vida als grups. L'assistència a aquestes reunions va ser molt bona (mitjana 18 responsables). També es van fer valoracions de les trobades, informacions de la vida del Moviment. Es va valorar molt positiu el treball de fons (esmenes) que van fer els equips de la zona al Consell i de la participació activa dels responsables que hi van anar.

-**Petit Comitè.** Es valora molt positiva la feina

realitzada aquest curs tant per la implicació de tots en el Consell com del treball d'equip que s'ha fet entre tots. Cal remarcar que falta cobrir dues responsabilitats de zona (formació i economia) que les ha assumit el petit comitè, però que s'ha proposat a militants que s'ho pensin i a veure si l'any vinent es poden cobrir. El curs vinent tindrem nou consiliari de zona (Josep Hortet).

Informe de les comissions

-**Iniciació.** S'està fent un pla de formació adreçat als equips d'iniciació a l'ACO i durant aquest curs els responsables d'iniciació han visitat aquests equips i han conegut la seva realitat, les seves inquietuds per començar a conèixer el moviment.

-**Formació.** Aquest any no hi ha hagut cap xerrada de formació a la zona, però s'ha aprofitat la formació que el Moviment ens oferia.

Trobada final de curs

Diòcesi de Vic

ALBA MAENCH

GRUP BAGES - RESPONSABLE DE LA DIÒCESI DE VIC

Ens trobem al santuari de la Gleva, a uns 10 km de Vic, el diumenge 31 de maig. Són quarts d'onze, i a la placeta de davant l'Església anem arribant tots de mica en mica... Dic de mica en mica perquè tots tenim una bona estona de cotxe. Els que menys, han hagut de fer 5 km, però els de l'Anoia, en tenen uns 80.

Venim de Ripoll, de Manlleu, de Vic, de Manresa, d'Igualada, de Montbui..., i normalment som al voltant d'una trentena, entre militants, familiars i infants. Aquest any hem sigut 14. Perquè us feu una idea de l'ACO a la diòcesi de Vic, som 5 grups amb un total d'uns 25 militants.

Hi ha cares d'immensa joia i alegria a mida que ens anem trobant i saludant. Alguns feia temps que no ens vèiem, potser només ho fem

un cop l'any, ja que la distància a vegades no deixa de ser una limitació més. Al llarg dels últims anys, sempre ens acompanya el president o presidenta de l'ACO, i això és un motiu més de joia, perquè ens fa sentir més moviment. Aquest any ha sigut la Cèlia, la coordinadora, qui ha compartit amb nosaltres aquesta jornada de final de curs.

A mida que s'acosten les onze, anem entrant a l'Església per assistir a l'eucaristia del diumenge. El mossèn sempre ens acull molt bé i això també ens fa sentir especials.

Un cop acabada la missa, passem el dia allà mateix, a la Casa d'Espiritualitat de la Gleva. Ens reunim en algun dels espais de la casa. És el moment de fer reflexió sobre algun tema

oportú, i sempre busquem algú que s'enca-
rregui de centrar-lo.

Aquest any ens ha acompanyat a la trobada de final de curs el Florenci Costa, com a consiliari de la Federació de Moviments de la nostra diòcesi. Li hem demanat que ens centri la reflexió final del curs al voltant de *l'espiritualitat i la militància en temps de crisi*. L'objectiu és que ens doni una visió complementària al tema tractat pel Ramon Bufí al llarg d'aquest curs.

Resulta molt interessant i entenedor l'enfoc que ens dona el Florenci, del missatge del Crist, partint del manifest que va redactar la Federació de Moviments davant la crisi (desembre de 2008). Aquest manifest, que es va redactar conjuntament amb Càrites, fa una revisió de vida sobre la crisi, posant especial èmfasi en el jutjar. És a dir, una revisió de vida per anar més a fons i il·luminar des de la fe i l'ètica cristiana els fets sobre els quals després es pretén actuar.

A l'hora d'ACTUAR, com a militants, ens planteja el missatge del Crist com un **anunci, denúncia i proposta**.

- ANUNCI: Continuar anunciant la bona nova (*Lluc 4, 16-18*)

I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit:

*L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.*

*M'ha enviat a portar la bona nova
als pobres,
a proclamar als captius la
llibertat
i als cecs el retorn de la llum,
a posar en llibertat els oprimits.*

L'Evangelí està ple d'anuncis de Jesús, però aquest ho emmarca molt bé. Es tracta d'un anunci d'alliberament davant d'una situació. En aquest sentit, la litúrgia ben viscuda, també és una important font d'espiritualitat (mort-ressurrecció-pentecosta).

- DENÚNCIA: No servir el déu del
diner (*Mt 6, 24*)

Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner.

No als diners, sinó al diner, des d'un punt de vista d'esclavatge i servitud.

- PROPOSTA: Austeritat (*1Co 12, 25*)

perquè en el cos no hi hagi divisions, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres.

És un missatge religiós amb fons social, ja que es tracta d'una clara al·lusió als esclaus lliures. Jesús va ser revolucionari, ja que no era normal compartir comunitat amb esclaus.

L'exposició del Florenci fa que també sigui molt enriquidora la posada en comú de les reflexions personals de cadascú.

L'hora de dinar és un altre bonic moment de comunió entre tots, petits i grans, on les converses no paren d'entrecreuar-se i on la presència del Crist hi és més present que mai.

Després de dinar, és hora de fer la valoració de com ha anat el curs a l'ACO. Ho fem a nivell de grup, de diòcesi i del moviment.

I cap a mitja tarda, després d'un dia de trobada esplèndid, arriba el moment d'acomiar-nos i començar a tirar cadascú cap a la seva comarca.

A l'hora
d'ACTUAR,
com a
militants, ens
planteja el
missatge del
Crist com a
anunci,
denúncia i
proposta

Zona Besòs

Final de curs a la Conreria

SANTI BOZA
GRUP NOU DE BADALONA

Per segon any consecutiu la zona Besòs va decidir celebrar la trobada de final de curs a la Conreria, a Tiana. La idea era trobar un lloc idoni per portar a terme la darrera trobada abans de l'estiu en què tinguessin cabuda la part lúdica i la necessitat d'acomiar el curs fent-ne una valoració del que aquest ha suposat per a la zona i per al conjunt del moviment.

A mig matí començàvem a arribar militants i famílies per poder gaudir de la xocolatada que amablement havien preparat alguns dels assistents més matiners i, a continuació, aquells que volguessin, dirigir-se cap a la piscina.

Després de dinar el nostre responsable de zona, en Ramon Companyó, va fer un resum valoració del que ha estat aquest curs. Un curs marcat de ple per la preparació del Consell que va tenir lloc el maig passat i en el qual diversos militants de la nostra zona hi han jugat un paper important com a ponents en la redacció d'alguna de les prioritats o d'algun dels punts del document intern.

Des del comitè de zona vàrem pensar que fóra una bona idea aprofitar la trobada de final de curs per fer un primer tast del que és la prioritat d'ACO per al curs 2009-2010: "Responsables i solidaris en un món consumista". Amb aquest propòsit vàrem comptar amb la presència de dos militants de la zona, en Dani i la Montse, que ens varen aportar el seu testimoni respecte al seu projecte d'economia familiar. També vingueren el Ferran i la Pati, militants de la JOC, que van compartir la seva experiència en la participació en una cooperativa de consum. El testimoni d'aquests quatre militants va constituir el punt de partida per debatre en grups les nostres prioritats quant al consum i les possibles alternatives de cara que aquest esdevingui més responsable i solidari. El petit debat va posar de manifest les contradiccions a què sovint ens enfrontem a l'hora de voler fixar els plantejaments d'un consum responsable. Concretar les alternatives

no està a l'abast de tothom i hi ha desinformació i desconfiança respecte a aquestes. Els dubtes expressats i les implicacions que aquests interrogants tenen a les nostres vides i en el futur de la nostra societat ens demostren que la tria d'aquesta prioritat va ser una decisió encertada que segur que ens enriquirà com a militants i dinamitzarà la vida dels grups. El treball en grups es va concretar en forma de pregària en l'eucaristia compartida que va tenir lloc a continuació.

La trobada va servir per acomiadar-nos d'en Ramon Companyó, que durant els últims quatre anys ha estat el responsable de zona. Agraïm molt sincerament la feina feta pel Ramon, la seva disponibilitat i voluntat de servei durant aquests anys. Afortunadament el seu comiat en la responsabilitat venia acompanyat de la benvinguda de qui serà la nova responsable, la Rosa Bresme. En moments que la reflexió sobre el relleu de responsabilitats dins el Moviment és candent, ens felicitem perquè aquest relleu hagi estat possible i donem gràcies a la Rosa per haver acceptat aquest servei a l'ACO. La incorporació de la nova responsable, junt amb el recent relleu en les responsabilitats d'iniciació i formació també a la nostra zona, ens fan comptar amb un equip renovat que de segur ens ajudarà a encarar els reptes que ens porti el nou curs amb il·lusió i ganes de treballar represes.

Com ens ha anat el curs per Nou Barris

Santa M. Magdalena, 14 de juny

TONI FERNÁNDEZ
GRUP ROQUETES-ZONA NOU BARRIS

Entorn a una gran taula amb xocolata i pastissos, com a herència d'en Puxan, ens vam aplegar quasi una trentena de militants per compartir com ens ha anat el curs. Ens va acompanyar la Cèlia a la qual agraïm la seva presència. El grup Pedraforca ens va ajudar a pregar presentant al Pare la realitat de com vivim la gent de Nou Barris.

Cada grup (sóm set) va expressar el moment pel qual passa: es fa RV, la reunió és periòdica, dificultats per trobar consiliaris, s'ha treballat el consell, hi ha algú que per ser pocs es plantegen incorporar alguna persona o bé unir-se a un altre grup.

El comitè de zona volia fer partícips a la resta de companys i companyes de tres qüestions que creiem importants per anar endavant de cara al futur:

El que VALOREM del curs que acaba:

El treball del Comitè de Zona ha estat molt profitós, profund i engrescador. Gairebé totes les reunions hem fet el ple. Això s'ha notat a les trobades en què la participació ha estat molt important.

Ha estat significatiu el que cada responsable s'ha sentit membre d'un col·lectiu que vol que la zona avanci. Aquesta és la nostra manera de fer Església a Nou Barris.

També hem constatat que hem participat més militants i a més trobades del moviment. Qui ho ha viscut ho transmet com una bona experiència i engrescant els altres.

Ha estat molt important la participació al Comitè General. Hi hem assistit tots els membres del Comitè de Zona. Ha estat una manera de viure de

més a prop el moviment, encara que som conscients que, com a la zona, és important que el moviment tingui un equip cohesionat que el faci anar més enllà.

Sobre el IX Consell pràcticament tot han estat positiu: s'ha treballat als grups i a Lleida hi vam participar tots els grups de la zona, el que ha servit per coneixe'ns una mica més nosaltres i alhora també al moviment.

Dos grups han aconseguit trobar consiliari: el Pla de Fornells ha incorporat el Pep Soler i l'Esclat el Miquel Elhombre. També cal dir que una comunitat de Germanetes de l'Assumpció han retornat a viure a Nou Barris i s'han ofert a participar a l'ACO. A començament del nou curs es concretarà aquesta participació. Segur que tindran feina. Des de la JOC hi ha joves que deixen el moviment i comencen a preguntar per l'ACO. Una realitat que tenim present i a la qual hem de donar resposta.

Les CARÈNCIES que veiem:

Ens falta responsable de zona. Estem treballant el tema a cada grup i al comitè de zona. Algunes dificultats són els horaris laborals de les persones i ser una zona jove amb famílies amb nens petits.

Necessitem un (o una) consiliari de zona. Durant els primers mesos del proper curs hem de donar sortida a aquesta situació.

Animació per a les trobades i celebracions. Aquest és un aspecte que no s'ha treballat prou a la zona. Una feina més per al proper curs.

Els REPTES que ens plantegem:

Necessitem REFLEXIONAR sobre els temes i les situacions que ens afecten com a treballadors i treballadores i com a creients a l'àmbit de Nou Barris. Creiem necessari SORTIR fora, no només parlar i reflexionar sobre com fer moviment a la zona. Vivim en un moment i una realitat amb moltes carències i per tant cal DIR-hi la nostra. Actualment hi ha militants que s'estan quedant sense feina o patint regulacions d'ocupació o tenint problemes per portar una tasca a la seva parròquia, etc. Davant de tot algú ha de dir alguna cosa. Creiem que nosaltres podem i ho hem de fer.

Vam acabar la trobada celebrant l'Eucaristia amb la comunitat de la Parròquia de Santa Maria Magdalena, on sempre som benvinguts i acollits.

Zona Sant Andreu-la Sagrera

Fi de curs

J.J. AYMERICH

GRUPU 02 ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

El final de curs ha arribat un any més i un any més els militants de la zona Sant Andreu-la Sagrera ens vam reunir a finals de juny a la parròquia de Crist Rei de la Sagrera per donar-li un to amb contingut, mirant de barrejar la part més festiva amb la revisió de vida.

Com a tema de fons, la crisi econòmica que ens condiciona i que s'ha fet protagonista en les nostres vides durant els darrers mesos, manifestant-se de forma diversa i afectant molts vessants de les nostres vides.

Després de compartir sopar, vam poder presenciar un parell de power-points amb dos continguts ben importants per poder

fer un balanç del curs amb totes les eines a la mà: per una banda, la feina realitzada durant tot el curs a la nostra zona, amb imatges referents a totes les trobades i celebracions; i per altra

Probablement no tenim solucions màgiques, però podem mirar de canviar la realitat més immediata

banda, un ampli document amb el més destacat del Consell i les conclusions a les quals es va arribar, amb el consegüent debat sobre algunes de les propostes acceptades i les línies d'actuació que marcaran el full de ruta del moviment en els propers cursos.

Posteriorment es van presentar quatre testimonis de quatre militants de la zona, seleccionats de tots els fets de vida revisats durant el curs a tots els grups i que tenien la crisi econòmica i les seves conseqüències com a eix argumental. Així, vam compartir vivències relacionades amb la pèrdua de feina, les dificultats derivades d'un canvi obligat d'habitatge, la pèrdua de poder adquisitiu, la problemàtica ja existent amb la immigració agreujada per les dificultats del context... La duresa inherent a cada un dels testimonis no va ser motiu per no mirar de trobar algun vestigi d'esperança en cada un d'ells, malgrat la dificultat de l'empresa, i més encara quan miràvem de trobar-hi la mirada de Déu i el missatge de Jesús. Malgrat tot, ens en vam sortir amb suficient solvència.

La pregària final va mirar de recollir les sensacions que individualment cada militant va voler transmetre lliurement de tot allò que va sortir en el treball dels grups que es van fer per debatre sobre la crisi amb els textos dels nostres companys com a fil conductor.

Probablement no tenim solucions màgiques a allò que no depèn de nosaltres, però potser allò que sí que tenim a les nostres mans és la possibilitat de seure al voltant d'una taula i mirar-ho tot amb uns altres ulls, mirant de canviar la realitat més propera, la de les nostres cases, les nostres famílies, les nostres feines. Essent així, objectiu complert i a carregar piles pel proper curs.

Bisbat de Mallorca

Assemblea final de curs

XAVIER DELGADO

GRUP SON ESPANYOLET- DIÒCESI DE MALLORCA

La cita fou el dissabte 6 de juny devers les 10 als locals parroquials de Son Roca, la participació adequada als temps que som (nou militants) i un ordre del dia que pretenia fer balanç del curs, tant a nivell nacional, diocesà i dels grups de RdV.

L'experiència fou de pujar a un mirador i des de la distància i la pau de saber que no hi ha ni bé ni mal, ni millor, ni pitjor, sense judicis sumaríssims, entrarem a compartir i celebrar el que hem donat de nos individualment i col·lectivament enguany l'ACO a Mallorca.

La primera constatació fou els "pocs" que érem i som darrerament a les trobades, gratant i xerrant amb més amor, comprensió i obertura de mires, anàrem valorant que els que hi érem ens estimam el moviment, el creim, el feim viu en aquestes trobades i ja està bé de lamentar-nos, plorant i ansiant l'absència dels que ni hi són. Així doncs la trobada vam començar-la fent-nos conscients, humils, que hi som, que som els que som i tenim dret i ganes d'aprofitar aquests espais d'encontre i compartir que són les trobades, per trobar-nos, animar-nos, compartir, celebrar junts.

De la mà de Rafel (responsable de zona) i Xisca (la parella), que anaren al Consell en representació nostre, visionarem la presentació "FER-SE PA", que formà part de la celebració d'acció de gràcies i

cloenda del Consell. Punts que més me van impactar foren:

- Què és estimar? Entre tots, diguérem que estimar "és donar sense esperar, estimar és estar aquí, amor incondicional sense motius ni lògica, estimar és ser realista i clar..."

Les opcions d'un cristianisme obrer són rere cada gest, somriure, aportació

- Què és ser pa? Donar vida, repartir-se, alimentar, ser llevat per la massa.

Vam tenir una estona per driblar el desànim i el pessimisme que sovint ens embarga quan entram a qüestionar-nos "què fa que els militants no s'impliquin a l'ACO?". En un debat respectuós, obert i participatiu, vam caure en l'angúnia i el derrotisme que sovint entram, com qui entra en terres pantanoses sense adonar-se'n, i vam remuntar l'entrebanc posant l'accent en els que som, en la generositat de trobar-nos un dissabte, de fer dinar per compartir i cuinar tantes coses riques, vam gaudir de l'exposició emocionada i satisfeta que féu del Consell en Rafel. I també, els que duim més temps al moviment, vam haver d'estirar les orelles a la coordinadora actual pel fet de no haver donat prou importància a anar un responsable de cada grup al Consell, pel que suposa de perdre una oportunitat de ser/fer ACO, conèixer ACO, coordinar-nos

(un pic cada quatre anys) a nivell nacional, d'una manera presencial.

Un temps el vam dedicar a planificar el recés d'estiu, el tema que ens interessa treballar és "La missió de l'església avui, pistes per a l'acció" o "Crisi, resposta social i eclesial: espurnes d'esperança des de l'evangeli". Redissenyarem el recés inicial de matí a fer-lo de dia i mig, ampliant el temps d'estudi d'evangeli i de compartir en grup. Introduïrem un espai de formació per potenciar la gestió de les reunions de grup, mitjançant un seminari que dos militants oferirem sobre "treball en equip" i finalment, per fer pinya, vam optar per acabar el recés després de dinar diumenge partint a la platja a posar-nos gamba, nedar, jugar plegats i passar un temps d'oci.

En el balanç global de la zona vam veure com dels cinc grups n'hi ha tres que mantenen una participació regular i activa al moviment i que als altres dos els costa més o fa temps que s'estan despenjant, a poc a poc. També vam constatar la maduresa dels militants donat que dos grups d'aquests més regulars i constants, a més d'aquest fet de la responsabilitat, aquest curs per primera vegada coompten amb consiliaris laics i l'experiència d'aquests és més senzilla i grata del sospitat.

Com veis hi ha feblesa, il·lusió i molta dignitat de ser llevat, de saber com i on fruitar a la zona de Mallorca. Va ser una d'aquelles trobades on l'afecte, la maduresa, les ganes de sumar i opció decidida per les opcions d'un cristianisme obrer hi són rere cada gest, somriure, aportació.

Que sigui per molts d'anys.

Vallès Oriental

Trobada sobre la iniciació

FIDEL MEMBRIVE

GRUP GRANOLLERS I - ZONA VALLÈS ORIENTAL

La trobada va estar dedicada a la iniciació. Vam assistir-hi molta gent, comparat amb altres ocasions, i la participació va ser molt rica i abundant. Ens va acompanyar en Jaume Gubert, del Baix Llobregat, membre de la comissió que ha preparat el document sobre iniciació proposat al Consell d'ACO.

A partir de la pregunta COM HE SIGUT ACOLLIT O INICIAT A L'ACO?, cadascú dels assistents va explicar amb molta sinceritat la seva experiència.

Com comunicar en poques línies la vivència i la riquesa compartida? Ho intentaré:

Els punts de partida:

Són molt diversos: el servei a la parròquia fent de catequista, la inquietud pels joves, la tasca d'acompanyament de joves de la JOC, l'acció sindical a la fàbrica, el compromís polític, la tradició familiar, les ganes de fer una tasca social, l'actitud de recerca...

La invitació:

Sempre ha estat personal: algú del moviment que està atent, t'ha observat, t'ha escoltat, te n'ha parlat i t'ha invitat. Al darrere de la crida sempre hi ha un nom.

L'acolliment i la iniciació:

Les trobades del moviment (JOC o ACO, segons el cas), l'estudi d'Evangelí, el grup d'iniciació, el grup de Revisió de Vida. En relació a la qualitat de l'acolliment, hem constatat la capacitat de compartir, el respecte als processos personals, el sentir-se valorat i estimat, el testimoni i l'acompanyament personal.

En tot aquest procés, que no es donaria sense una actitud activa, tothom parla d'una *descoberta*, un "clic", com un cop de llum, un canvi..., que s'expressa de diferents maneres, com:

"He entès que Jesús em parla directament a mi", "He descobert el Déu de l'Amor", "He après a lligar vida i fe i a compartir-les", "He posat nom a allò que feia", "He après un estil de relació i de plantejar les coses", "ACO m'ha situat", "La RdV m'ha alliberat de moltes coses", "La RdV m'ha canviat", "Sóc conscient que formo part d'un col·lectiu", "L'ACO m'acompanya dia a dia, sigui on sigui".

És evident que no tot és perfecte; per exemple: s'ha trobat a faltar en alguns casos un procés d'iniciació una mica més sistematitzat i es veu necessari aprofundir en la vivència del sentit de Moviment.

Després de la posada en comú, en Jaume ens ha ajudat a reflexionar sobre tot el que s'havia dit, a la llum de l'Evangelí (Mt 1, 14-20) i ens ho ha fet veure de nou com reflectit en un mirall. En faig unes pinzellades:

L'Evangelí es repeteix en el que avui hem explicat i posat en comú.

Jesús, en aquest text, invita unes persones concretes a seguir-lo en dues tongades. Per què? La primera vegada, als que l'havien vist i sentit a ell directament; la segona, als que ja haurien sentit parlar d'ell a través dels primers. A partir d'aquella hi ha moltes "segones" tongades, en les quals estem nosaltres.

Jesús ens crida a través de persones.

Les experiències viscudes a l'ACO, les descobertes que ens han transformat, són esperons que ens inviten a estar més atents a les persones i a ser més valents a l'hora de comunicar-les als nostres companys, amics, veïns.

Tots tenim prou clar que la iniciació, en aquest sentit de "fer deixebles de Jesús" és important, i cal que ens posem tots a la feina. El document que ha sorgit del Consell segur que ens ajudarà a concretar l'actuar. El treball continuarà en properes trobades.

A l'Eucaristia es va completar la vivència de comunitat, església convocada i enviada per Jesucrist a construir el seu Regne.

Crec que com a zona n'hem sortit enriquits i amb més consciència que no estem sols, que formem part d'un Moviment, i amb ganes de ser testimonis d'allò que hem viscut.

Un grup en construcció amb bons fonaments

Final de curs a Bizkaia

PILAR CORREA AZA
GRUP BIZKAYA-DIÒCESI DE BILBAO

El grupo de ACO de Bizkaia está compuesto por seis militantes y un consiliario. Como todos sabéis somos un grupo pequeño y todavía en construcción. Nos reunimos para hacer revisión de vida, compartir nuestras experiencias y compromisos y, por supuesto, realizar lo que desde el movimiento se propone.

Este curso nos hemos centrado, como era de esperar, en la preparación del consejo general. Para nosotros ha sido gratificante tomar parte de este proceso porque nos ha hecho sentirnos más parte del movimiento. De todas formas, hemos de decir que hemos estado un poco perdidos porque era la primera vez y la distancia hace que nos sintamos un poco solos.

Por otra parte, este año también hemos estado debatiendo la necesidad de institucionalizarnos

como movimiento dentro de la diócesis por medio de la pastoral obrera. Creemos que esto es muy necesario porque al ser tan pocos no tenemos ninguna fuerza de cara a hacer oír nuestra voz en la sociedad. Esto es algo que queda pendiente para el próximo curso.

En cuanto a la vida de cada militante, todos tenemos nuestra pelea laboral en nuestros puestos de trabajo, pero algunos estamos en sindicatos trabajando por los derechos laborales y otros en asociaciones de defensa de nuestra estabilidad y dignidad como trabajadores.

Por último, queremos deciros que, aunque seamos pocos, estamos en proceso de crecer en número y que estamos muy ilusionados con este proyecto de ACO.

Còrdova, assemblea 4 de juliol

FABIO ALMEIDA
GRUP CÒRDOVA II - DIÒCESI DE CÒRDOVA

Nos reunimos en los salones de la parroquia de San Acisclo en Córdoba una veintena de militantes de los cuatro grupos que hay en la ciudad para trabajar sobre qué tipo de estructura queremos de cara a empezar a funcionar a partir de septiembre como realidad diocesana, una vez pasado este año con la aparición de tres nuevos grupos y la necesidad constante de organizarnos para trabajar como colectivo, a la vez de ir asumiendo las claves de la ACO.

Empezamos con una oración seguida de una introducción sobre los rasgos de toda comunidad cristiana y el ser eclesial de la Acción Católica Obrera. Después de acoger al cuarto grupo que se ha creado, dialogamos sobre la propuesta de organización que

presentamos los responsables de los grupos según el trabajo que hubo en ellos en previas reuniones.

Se concretó en que hubiera dos asambleas ordinarias para decidir qué hacer durante el curso partiendo de la realidad y de las prioridades aprobadas en el Consejo, y revisar y evaluar con retos los objetivos marcados. Habrá un comité compuesto por los responsables de cada grupo, el presidente, el consiliario, un tesorero, un responsable de exterior de ambientes extraeclesiales (colectivos sociales...) y otro de ámbito intraeclesial (pastoral obrera...). También quedamos en tener encuentros de formación, de celebración de la fe y de convivencia.

De todo esto se habló dejando claro la importancia de la militancia y de la acción como aspecto vertebrador, pedagógico y liberador de la ACO, así que se propuso que, aparte de la acción de cada uno según sus planes personales, se viera la posibilidad de llevar a la sociedad una acción colectiva.

Pese a la ilusión de celebrar esta asamblea, el encuentro tuvo la tristeza de compartir el dolor por la muerte del padre de Toñi esa misma tarde.

En la foto, parte del equipo de responsables, Paco, Rafa y Martín, haciendo la propuesta de organización.

Marta Píriz, infermera

GRUP GRUPO 02

ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

5:45 sona el despertador. Al meu costat, el Luis dormint, no es desperta. Aquesta

setmana treballade tarda i arriba tard a casa . A l'habitació del costat, els nens, la Paula i el Joel de 4 i 1 any respectivament, dormen plàcidament. Preparo la roba dels nens, una dutxa i cap a la feina. Mentre vaig en el cotxe, m'agrada escoltar les notícies, potser són les úniques que escoltaré en tot el dia. 25 minuts i arribo a l'hospital. Treballo a la planta d'urologia des de fa 10 anys i sempre arribo amb temps per poder prendre un cafè amb les meves companyes. Són 10 minuts per nosaltres, per poder compartir una petita part de la nostra vida sense parlar de feina i malalts. Només de nosaltres. Sense aquest moment, començaria el dia més atabalada. El matí passa volant, portem 13 malalts molt dependents de l'equip d'infermeria. Les irrigacions, les sondes, la sang, les ferides i les higiènes, ocupen quasi tota la jornada. És una especialitat en la qual la intimitat es cuida molt. Hem de transmetre als nostres pacients molta confiança per poder treballar còmodament amb ells. La feina és dura però molt gratificant, el somriure i el benestar del pacient són suficients per continuar treballant amb alegria. Intento que la meva feina sigui un reflex de la meva vida i em crema molt veure injustícies i passotisme en la nostra feina. Tenim davant una persona feble, espantada i nua que necessita de la nostra atenció. Cada dia a la feina és un repte i moltes vegades, si no fos per l'equip amb què treballes i per la gratitud dels pacients, canviaria de feina avui mateix. Però per sort no és així.

Durant el matí m'obliga a parar 5 minuts per parlar amb el Luis abans que se'n vagi a treballar. Aquesta conversa i una altra a la tarda són l'únic que compartirem avui junts. Ens expliquem què fem i què hem fet i ens donem les indicacions pertinents per a l'endemà, que si la compra, els dinars, els nens...

Acabo la jornada i a les 15h arribo a casa per dinar. M'espera el meu pare amb el Joel. Ja s'ha jubilat i, quan el Luis se'n va a treballar, ell es queda d'avi. La veritat és que no sé què fariem sense ell. Ens expliquem les novetats del dia, dino i vaig corrent a buscar la Paula.

A partir d'aquest moment i fins a les 23h estic sola amb els nens. La Paula ha començat P3 en una escola de nova creació i jo sóc presidenta de l'AMPA, per aquest motiu moltes tardes, quan vaig a buscar-la ens hem de quedar una estona més a l'escola. Les reunions formen part del meu dia a dia. Més llargues o més curtes, però com a mínim en cau una per setmana. La veritat és que és una responsabilitat que m'aporta molt com a persona, però sobretot em fa formar part de l'educació dels meus fills. Com he dit abans és una escola de nova creació i el diàleg i el compromís fan que estem creant una escola viva, en què, treballant en comissions mixtes de pares i professors, fem el dia a dia dels nostres fills.

El parc és la nostra següent parada. Intentem anar-hi cada dia, és una estona a l'aire lliure per jugar. He d'estar tota l'estona vigilant i corrent darrera d'ells, que no caiguin, que no es barallin,

que no es perdin... i quan acabem, tots tres ja no podem més. A la fi arriba l'hora del bany. És l'estona que més m'agrada del dia perquè estic amb la Paula i el Joel relaxada i sola. Juguem, parlem i riem sense pressa, els tres junts. I a continuació el sopar i a dormir. El petó de bona nit és el que més m'omple i sempre està acompanyat d'un sentit T'ESTIMO que em fa sentir la mare més feliç i estimada del món. De sobte, hi ha silenci, segurament és l'únic moment del dia que escolto el silenci. Són les 21h i tinc una estona per a mi. He parlat amb el Luis per telèfon al matí i a la tarda i intento esperar-lo desperta per veure'ns una estona, però el cansament em venç. Per molt que ho intento sempre m'acabo adormint abans que arribi. Sort que aquest ritme el porto dues setmanes al mes perquè les altres dues el Luis treballa de matí i jo faig reducció de jornada i podem compartir tota la tarda els quatre junts perquè, si no, no sé si com a parella ho podríem mantenir. Quan ell arriba entra a la nostra habitació, un petó i fins demà que tornarà a sonar el despertador. Bona nit.

Moltes vegades si
no fos per
l'equip amb què
treballes i per
la gratitud
dels pacients,
canviaria de feina

Parlem amb...

Jaume Gubert,

nou responsable d'iniciació

“Tots els militants i les militants del moviment som iniciadors”

TON CLAPÉS

GRUP RODALIES - ZONA MONTSERRAT

En Jaume Gubert, membre del grup Santa Eulàlia/Bellvitge, de la zona Baix Llobregat, és el nou responsable d'iniciació del moviment. En Jaume, professor d'institut, casat i amb dues filles, cobreix una vacant de tres anys, durant els quals el moviment ha estat sense responsable d'iniciació.

Diu molt a favor del moviment que hagin passat tres anys sense responsable d'iniciació?

En aquest temps hi ha hagut militants que s'hi han dedicat de manera discreta, intensa i acollidora a la seva zona o participant de l'extensió del moviment més enllà de Catalunya. S'ha mantingut mínimament el funcionament de la Comissió d'Iniciació amb molt pocs responsables d'iniciació de zona coordinats per la Rafi, la presidenta, que ha fet la substitució del responsable d'iniciació. Però, si ens definim com a moviment evangelitzador, evidentment que ens queda molta feina per fer, començant per la presa de consciència que “tots els militants del moviment som iniciadors”.

Com és que has assumit aquesta responsabilitat?

A la zona del Baix Llobregat vam assumir la responsabilitat

d'iniciació dues persones, l'Olivia del Prat i jo, a principis del curs passat. Vam fer un bon treball en equip, que ens va ajudar a donar resposta a la iniciació a la zona: acollir tres grups nous, coordinar l'acollida de persones que contacten amb l'ACO, reflexionar, activar un pla d'acollida, fer visible la iniciació al Comitè de Zona i assistir a la Comissió d'Iniciació del Moviment. De les reunions de la Comissió és d'on va sortir la proposta que em plantegés la responsabilitat d'iniciació del moviment. I aquí estic.

Des de fora molts pensem que això de la iniciació és acompanyar els grups de la JOC que arriben a l'ACO, de ser molt més que això, però.

I tant. De moment vaig una mica despistat perquè tot em ve de nou. Et puc fer una llista de les primeres coses amb què m'he trobat: coordinar l'acollida de persones que s'interessen per l'ACO, preparar un pla per veure com tenim la situació d'iniciació al moviment, reflexionar entorn de les conclusions del consell, fer de corcò a totes les reunions amb la iniciació, assistir a Elx – juntament amb el David de Madrid – a la Jornada de final de campanya de la JOC, etc. El millor de tot és que és una tasca reflexionada en equip,

tant en la pròpia Comissió d'Iniciació, com en el Comitè General i el Comitè Permanent. El Consell de Lleida també ens ha donat a tots plegats una pila de reptes pel que fa a la iniciació.

Quins són els reptes que té l'ACO des de la iniciació?

El principal és que la iniciació és responsabilitat de tots i cadascun dels militants del Moviment. Ens cal prendre consciència d'això. No és una tasca exclusiva dels responsables de torn. És de cadascú allà on està present. Cal la implicació de molts militants. Un segon repte és refer la Comissió d'Iniciació. Ara som quatre responsables d'iniciació de zona. Hi ha tota una feina de fons a fer entre tots, hi ha feina que hem de coordinar, hi ha els reptes del Consell que hem d'entomar. D'altra banda, cal garantir l'acompanyament de persones i de grups que comencen en el Moviment i estar molt atents a persones, grups o zones que vulguin conèixer o connectar amb l'ACO, a prop o lluny. Un altre repte molt gruixut és fer arribar el moviment a la immigració, als més pobres i a persones que encara no en formen part i els podria ser una gran aportació. Més reptes els podeu trobar al Document Intern sorgit del Consell de Lleida.

Una bona iniciació és assegurar el futur del moviment?

Som moviment evangelitzador dintre de la Classe Obrera. La iniciació en tot cas és una conseqüència d'aquest tret d'identitat de l'ACO. Crec que no hi ha ni mala ni bona iniciació. Hi ha una presència dels militants allà on es mouen. Hi ha un testimoni, una atenció a les persones, una lluita, una presència, que a vegades es pot explicar, es pot compartir i fins i tot oferir. És qüestió de plantejar-s'ho.

La iniciació, doncs, hauria de ser una responsabilitat compartida per tots els militants. Què podem fer per implicar-nos-hi?

Potser caldria tenir present la iniciació en les revisions de vida del grup. També caldria tenir els grups disponibles per acollir alguna persona que ha contactat amb l'ACO. Caldria disponibilitat per fer un acompanyament o un seguiment de persones i grups i per assumir responsabilitats en el moviment, ja que tot això s'ha de

coordinar i organitzar. Però sobretot prendre consciència que tots som iniciadors.

Quina relació han de tenir la formació i la iniciació?

La formació és bàsica per fonamentar la militant i el militant obrer i cristià. Per tant, el fet d'assumir que iniciació som tots i totes ha d'estar fonamentat en diversos eixos: la revisió de vida, l'estudi d'evangeli i la formació.

¿Quién la escuchará la voz de las víctimas?

LEONARDO BOFF

Los 192 jefes de estado o de gobierno deben reunirse el 1, 2 y 3 de junio en Nueva York convocados por la ONU para discutir la crisis económico-financiera y sus impactos sobre los diferentes países, especialmente sobre los países pobres. Para prepararla, el Presidente de la Asamblea Miguel d'Escoto Brockmann, ex-canciller de Nicaragua, ha creado una Comisión para la Reforma del Sistema Financiero y Monetario Internacional constituida por 20 celebridades de la economía y de la política bajo la coordinación del premio Nóbel de economía Joseph Stiglitz.

Los resultados ya han sido entregados y sus principales contenidos se conocen más o menos. Como marco teórico, ético y humanístico que debe inspirar las nuevas medidas concretas se sugiere una Declaración Universal del Bien

Común de la Humanidad y de la Tierra, tarea difícil de realizar por falta de tradición jurídica y social en esta área. Luego se recomienda la creación de un Consejo Mundial de Coordinación Económica, paralelo al Consejo de Seguridad, desdoblado en dos autoridades mundiales, una que cuide de la regulación financiera y la otra de la competencia en la economía. Se sugiere una reforma de las

instituciones de Bretton Woods (FMI y Banco Mundial) y una regionalización de las instituciones financieras que apoyan los procesos de desarrollo. Se pide también que, una vez al año, los jefes de estado o de gobierno de todo el mundo se encuentren para discutir el estado de la Tierra y de la Humanidad, y tomar medidas colectivas.

El gran temor es que esta reunión mundial sea desvirtuada por las presiones de los principales miembros del G-20, si envían solamente representantes diplomáticos o ministros. Por detrás de estas presiones están dos maneras diferentes de enfrentarse a la crisis actual.

Una es la del G-20 que se reunió en Londres en abril. Fundamentalmente se propone salvar el sistema económico-financiero imperante para que, en el fondo, todo funcione como antes, con ciertos controles pero con niveles razonables de crecimiento, sacrificando incluso el equilibrio de la Tierra, y perpetuando el escandaloso foso entre ricos y pobres. El propósito es el mismo: cómo ganar más con el mínimo de inversión, compitiendo en el mercado y considerando el estrés de la naturaleza y la pobreza como externalidades.

La otra es la de los grupos altermundistas, presentes en todos los estratos sociales del mundo y, en parte, asumida por la Comisión de la ONU. Se trata de situar la crisis económica en el conjunto de las demás crisis: la energética, la alimentaria, la del calentamiento global, la de la insostenibilidad del planeta (superamos en un 40% la capacidad de reposición de los recursos naturales) y la social y humanitaria (casi mil millones de personas por debajo del umbral de la pobreza). Más que salvar el sistema se trata de salvar la humanidad, la vida amenazada y el planeta en estado caótico. El propósito es cómo garantizar el buen vivir en armonía con los otros y con la naturaleza, produciendo conforme sus ciclos, con equidad social y con solidaridad generacional.

Siendo el problema planetario, las soluciones deben ser también planetarias. El único organismo planetario que existe es la ONU y es ella quien debería coordinar los esfuerzos colectivos para hacer frente a la crisis, no el G-20.

Éste no ha sido delegado para representar a los otros 172 países, víctimas de la crisis global, cuyas voces no son escuchadas.

Las crisis no surgen en vano. Emergen de aquella Energía de fondo, cargada de propósito, que dirige el universo, la Tierra y a cada uno de nosotros, y que está exigiendo un nuevo estadio de civilización, capaz de diseñar otro futuro distinto de esperanza. Ante esta gravísima situación se notan dos limitaciones:

La primera es de los economistas que, por oficio, tratan de economía pero poseen pocos conocimientos de ecología; por eso, como se ve por todas partes, no incluyen la naturaleza en sus consideraciones, como si la Tierra fuese inagotable y estuviese en orden, cosa que no es así.

La segunda es la de los jefes de estado: después de siglos de racionalismo y de materialismo han quedado embotados. No perciben los mensajes que el universo y la Tierra, como superorganismo vivo, les están enviando en el sentido de una transformación. Por su falta de escucha, sucede lo que decía Gramsci: «lo viejo se resiste a morir y lo nuevo no consigue nacer». Perdemos así la oportunidad, una de las últimas, de un nuevo comienzo. Y nos atascamos en nuestras propias crisis.

*Extret de <http://servicioskoinonia.org/boff/>
Cada divendres hi publica una reflexió d'actualitat*

En memòria de Vicenç Ferrer

J.J. AYMERICH

GRUPU 02 - ZONA SANT ANDREU-LA SAGRERA

Quan llegiu aquestes línies ja farà uns mesos de la mort de Vicenç Ferrer. Repassar ara la vida d'aquest personatge segurament seria sobrer, ja que s'ha fet i s'ha repetit, i seria reiteratiu, fins i tot innecessari.

A tall de presentació, simplement recordaré que Vicenç Ferrer va ser un jesuïta que va trobar la raó de ser en la dedicació als pobres de la regió d'Anantapur, un dels territoris més menystinguts i abandonats de l'Índia. Començant pràcticament del no res, al llarg dels anys va anar creixent el seu projecte de canvi fins a arribar al que és avui dia una estructura formidable amb un nombre important de persones al servei dels més necessitats, amb aportacions de tot el món a la fundació que porta el seu nom, i, per damunt de tot, un exemple clar que tot és possible.

Per damunt d'altres consideracions, des de l'equip de redacció hem cregut oportú fer-ne esment, ja que la nostra militància cristiana està permanentment necessitada d'exemples a seguir, personatges en un principi anònims que posen la seva disposició al servei dels altres encomanant-se a Déu sense reserves. Altrament, allò que passa fora del moviment ens ha de servir de ressò per continuar amb la nostra tasca a dins.

Un dels aspectes de la vida de Vicenç Ferrer que segurament ens cridarà l'atenció com a militants cristians és la seva secularització, que es produeix en un moment que la seva tasca humanitària ja està completament engegada i a l'Índia tothom el coneix com a pare Ferrer. Vicenç Ferrer va dedicar-se principalment a trobar recursos, tant econòmics com materials, per treure de la pobresa als habitants de la regió on treballava. Diguem que una de les principals tasques de les missions de les congregacions de l'època (i encara ara) eren les conversions, és a dir, a la vegada que es treballava a nivell humanitari, també es creaven noves comunitats cristianes en

aquests llocs de missió. Aquesta pràctica, inherent a les missions cristianes i que les defineixen, no va ser prioritària per a Ferrer, que era molt conscient que es trobava davant d'una població que ja tenia la seva pròpia religió i els seus propis déus. Ferrer va entendre que els pobles no volen caritat ni paternalismes, sinó comprensió i respecte. Així mateix, ell mateix explicava: "Com es pot estar davant d'un hindú, un budista o un musulmà, creient estar en possessió de la veritat

absoluta, sense donar-li cap oportunitat de convèncer-te? És una falta de caritat enorme." Finalment, les prioritats de Vicenç Ferrer i les de la Companyia de Jesús anaven per camins diferents i va decidir abandonar-la. Allò més interessant, però, és que ell mai va renegar ni de Déu ni de la Companyia, continuava manifestant-se cristià allà on anava i, malgrat que posteriorment va casar-se i tenir fills, continuava fent servir la paraula «Pare» davant del seu nom, segons ell, «com un signe d'esperança en el futur». Lluny, per tant, d'aquells que per desavinences amb l'Església n'han

acabat sortint però hi han predicat en contra renunciant al seu origen.

Vagi per davant el respecte total i absolut cap a aquelles congregacions que treballen arreu del món a favor dels més necessitats i a partir del treball de les quals es generen noves comunitats cristianes, així com cap a aquelles persones que se secularitzen i mantenen altres discursos envers l'Església. Segurament aquestes situacions ens portarien a nous debats i a nous articles d'opinió. Però he cregut oportú fer aquestes reflexions sobre la figura de Vicenç Ferrer ja que és una faceta de la seva vida que, per una raó o per una altra, ha estat molt poc divulgada en els mitjans convencionals i resulta un exemple de tenacitat i comprimís molt més enllà del personatge mediàtic. En tot cas, un humil homenatge des de les pàgines d'aquest nostre Butlletí.

Ferrer va
entendre que els
pobles no volen
caritat ni
paternalismes,
sinó comprensió
i respecte

En Toni Mateu se'ns en va al Perú

XAVIER DELGADO

GRUP SON ESPANYOLET- DIÒCESI DE MALLORCA

En Toni Mateu és un consiliari diocesà de Mallorca, que després de més de vint anys de servei als moviments especialitzats (MIJAC, JOC, ACO, Pradó), compaginat amb el seu treball com a tècnic del servei d'infància i família del Consell Insular de Mallorca i darrerament com a prevere solidari de la parròquia de Nostra Senyora de Montserrat.

Després de tants d'anys de servei al poble de Déu, en un acte que ens ha deixat bocabadats a tots, ha agafat rumb a Pachacamac (Perú) amb la intenció –als seus 65 anys de vida i quan podia retirar-se còmodament a estudiar, escriure i jubilar-se– de fer costat a un germà, en Toni Bonet (capellà diocesà de Cajamarca), i ajudar-lo a donar aliment espiritual als habitants d'aquelles contrades.

Els que hem compartit anys de RdV amb ell ens ha enlluernat aquest altruisme, aquest anar-se'n a l'aventura, aquest desprendre tan evangèlic com revolucionari. Nosaltres pensant més en ell, en la seva salut, en la seva edat..., i novament ens dóna una lliçó de testimoni com a servidor.

Gràcies, Toniet, per tants d'anys de ser els nostres ulls, per ensenyar-nos l'Evangelí, i els seus

valors amb tant d'amor, gràcies per ser el pare espiritual que ens ha ajudat a ser els homes i dones de bé que avui dia som. Aquest dies notam que no hi ets entre nosaltres a l'ACO i per altra banda ens alegrem pels peruans que han fitxat el Messi o el Cristiano Ronaldo de la nostra diòcesi.

Una de les primeres imatges que ens ha enviat de Pachacamac. Sembla que ja s'està integrant entre el poble. La seva missió –evangelitzar– continua sent el nord de la seva vida

Vells (o no tan vells) capellans

MERCÈ SOLÉ - GRUP POBLENOU III- ZONA BESÒS

Em sembla que es devia trencar el motllo, o gairebé. Penso en alguns capellans que han estat per a mi, i encara ho són, punts de referència no només per viure la fe, sinó per viure, a seques: que no han buscat mai els càrrecs, sinó de debò fer un servei a les persones; que no s'han posat mai al costat de qui és més brillant o qui té més poder, sinó de la gent que han trobat, amb preferència els més febles; que no han perdut el bon humor; que han sabut acompanyar, fer-se presents sense protagonismes; que han "perdut" molt de temps a escoltar la gent, fent que cadascú se sentís valorat al marge de si tenies grans o petits problemes, grans o petites responsabilitats. Que no han pretès tampoc arribar a no sé quina mena de perfecció, sinó que són conscients de les seves limitacions. Que de vegades han dubtat, o han rondinat, però gent amb qui saps que sempre hi pots comptar. Que confien en els laics i laiques a l'hora de treballar. Que han actuat en consciència, arriscant-se i fent-se responsables dels propis errors.

Pocs dels que jo conec han fet carrera, certa-

ment. Ni de fet no ho pretenien, tot i que hi he trobat persones molt cultes o molt intel·ligents que si s'ho haguessin proposat haurien pogut arribar lluny.

De fet la institució eclesiàstica no sempre els ha tractat gaire bé. Potser no amb la voluntat de fer-los mal, però sí amb la indiferència i la distància més típica del funcionariat en el pitjor sentit de la paraula, potser amb poca cordialitat, potser amb la dificultat d'entomar les crítiques. He vist també gent malalta i "espremuda" fins al final, poc o mal atesa, o poc valorada o tractada sense consideració. O també l'exigència de tornar a començar de nou a edats en què el comú dels mortals ja fa anys que està jubilat.

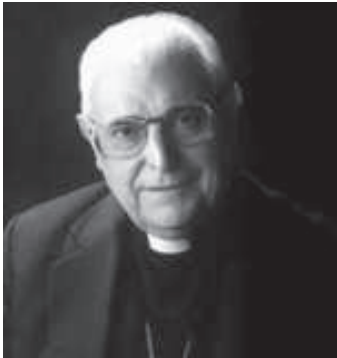
La gent –cristiana o no– dels barris que els coneix, els valora prou per la seva capacitat d'acolliment.

A tots ells, moltes gràcies, perquè, almenys a mi, m'ajuden a tirar endavant, lluny de dogmatismes i adhesions superficials a qui remeni les cireres institucionalment.

Extret de: <http://mosquiticamell.blogspot.com>

El bisbe Josep M. Guix, un treballador destacat de l'Evangeli

JOAN RAURELL
PREVERE DEL BISBAT DE VIC

El Dr. Guix era un veritable treballador de l'Evangeli. Res no l'espantava i filava molt prim. Havia fet ben seves aquelles paraules de Jesús, "No tingueu por dels qui maten el cos i després ja no poden fer res més" (Lc 12, 4), i aquelles altres "No tingueu por. Aneu, anuncieu als meus germans" (Mt 28, 10). Era un home decidit i compromès a l'hora d'anunciar l'Evangeli i fer-lo present en la tasca pastoral. Al costat del cardenal Herrera va aprendre a viure l'autenticitat evangèlica i a no estalviar esforços perquè Jesucrist fos conegut, estimat i seguit.

Tot i ser bisbe, mai no es va deixar enlluernar pels títols i honors. Tot el seu saber el posà al servei de l'Evangeli. No perdia el temps i anava per feina. Ho sabem prou bé els que vam tenir la sort de ser col·laboradors directes seus. Anava al gra i volia que nosaltres també hi anéssim. Res de sofisticacions ni legalismes. Quan repassem la seva llarga i fructífera biografia, de seguida ens adonem de quina era la seva especialització: la qüestió social en general i la justícia en particular. Aquests eren els temes recurrents de la seva docència, escrits i conferències. Els qui compartíem aquestes inquietuds seves en el bisbat, podíem estar segurs que no ens faltaria feina. Ens oferia tota classe de responsabilitats pastorals, per tal que aquests aspectes socials no quedessin desatesos. Ens instava a formar-nos i a treballar. Ens facilitava viatges i beques per a la nostra formació i volia que féssim present el bisbat en setmanes socials, simposis, assemblees, curssets, trobades, aniversaris de les encíclics socials, etc. En la distribució del temps tenia molt en compte les prioritats. Tant era així que algú de Vic, sorneguerament, deia: "ja deu ser a Manresa, a Igualada o a Madrid". I sí que hi era, i més lluny i tot, quan les responsabilitats socials al més alt nivell de la Conferència Episcopal Espanyola el reclamaven a desplaçar-se a diferents països del món.

Aquesta dimensió universal que com a bisbe de l'Església tenia del tot assumida, mai no li va fer perdre el realisme de les coses petites i insignificants i que a ell tant li agradava viure de prop i compartir-les. I si no, demaneu-ho als feligresos del Brull. Que de pressa anava un cop acabada la Missa a desprendre's de les vestidures sacerdotals i episcopals per no perdre's la tertúlia popular! Que bé es trobava compartint les inquietuds obreres d'un grup de militants de l'ACO! Que agradable era compartir taula amb ell a la rectoria durant les seves estades mensuals a Igualada! Era franc i bon conversador. Tant li feia fer seguir la maleta de rodes des del Seminari fins a l'estació, com que el portessin amb cotxe, com agafar l'avió, com ell mateix fer de xofer dels meus pares de tornada d'Igualada a Vic. I ja no parlem dels viatges a Madrid amb el 600 i després el 850 en l'època d'estudiant i professor! Explicava anècdotes que n'hi havia per llogar-hi cadires! Era així de decidit, voluntariós i poc protocol·lari. Encara recordo aquell vespre que en arribar a la rectoria m'etziba: "S'ha acabat"! I jo que li dic: "I doncs, senyor bisbe, què és el que s'ha acabat?" Em diu: "S'ha acabat conduir de nit. Mira què m'ha passat: he anat a Sant Joan Despí a gravar un programa a TV3 i allí m'han fet esperar més del compte, s'ha fet fosc i no saps pas el que m'ha costat sortir del poble, i per postres, quan arribo a Igualada em trobo amb una rotonda nova i, sense saber com, m'encaro de nou en direcció a Barcelona. Fins que no he sigut a Castellolí no m'he adonat del meu error. Tu creus que puc continuar conduint de nit?" Li responc: "A més del consell del metge, faci cas de Jesús quan diu: «Quan eres jove, et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols»" (Jn 21, 18). A partir d'aquell dia ja no va conduir més de nit.

Comunicació humana

JOSEP ANTON BELCHI I RIERA
RESPONSABLE DIOCESÀ ACO -LLEIDA

Aquests darrers temps, arran dels moments de dificultat econòmica que ens ha tocat viure, és comú preguntar-nos mútuament com afecta la crisi les empreses on treballem. Pel gruix dels treballadors aquesta constatació es fa a través d'observacions subjectives, però que poden ser un indicador del que està passant (botiga buida, poca feina preparant comandes, producció aturada...).

Hi ha tasques, però, que no tenen una relació tan directa amb les vendes (per exemple, jo sóc informàtic). L'observació del dia a dia no et dona un bon referent de l'activitat econòmica.

Un dia, una persona em va explicar que a la seva empresa els telèfons no sonaven. Pocs dies després, ho vaig experimentar a la meua pròpia feina. He de dir que l'experiència em va resultar inquietant: en franges horàries que les trucades entraven normalment de tres en tres, hi havia un silenci només trencat pel tecleig dels ordinadors. Vaig comprovar el funcionament de la centraleta, de la qual sóc responsable, però tot estava correcte. El telèfon no és la principal via de recepció de comandes, però aquesta falta de trucades, sens dubte, era signe d'una baixada d'activitat.

Aquell silenci em va fer pensar. Avui el telèfon és una via molt important de comunicació. Gairebé tothom en porta un a sobre amb què fa i rep trucades tothora. També tenim les diverses modalitats que ha propiciat Internet: correu electrònic, missatgeria instantània, blocs... Això ha portat una fluïdesa important per comunicar-nos. Però, hi ha comunicació de qualitat al darrere? Crec que això és el que ha de passar per davant de l'eficiència dels nous mitjans.

Crec molt important que els nostres missatges electrònics, les trucades o (per què no?) les nostres converses davant d'una cervesa siguin comunicació humana. Que serveixin per teixir xarxes de solidaritat, de suport o simplement ens mantinguin en contacte amb els altres. Això ens donarà més força per passar els moments de dificultat com l'actual i, ni que als telèfons de les empreses els costi molt tornar a sonar, les persones patiran molt menys o veuran alleugerits o acompanyats els seus moments de dificultat.

Amb motiu del Consell que hem realitzat a Lleida al maig, vaig convidar, en nom de l'ACO, diverses persones d'àmbits eclesials, polítics i sindicals. En aquest context, vàrem tenir diverses converses en persona i per correu electrònic amb el secretari general per Lleida del sindicat a què estic afiliat. En aquests intercanvis ens vàrem reconèixer mútuament com a organitzacions compromeses a millorar la societat des del món del treball.

Aquest objectiu, que compartim els sindicalistes i els moviments cristians obrers, s'ha d'ajudar amb un esforç de comunicació. Fem que aquesta comunicació sigui, sobretot, humana.

Hi ha
comunicació
de qualitat
darrere dels
nous
mitjans?

Simone Weil: el silenci de Déu

Josep Otón

Barcelona, Fragmenta Editorial, 2008

Col·lecció Assaig

Amb una trajectòria immersa en el context de la II Guerra Mundial, i a l'ombra d'Auschwitz i de la pregunta pel silenci de Déu, Simone Weil (1909-1943) ens ofereix un dels llegats filosòfics i espirituals més rellevants de la primera meitat del segle xx.

En aquest llibre, Josep Otón prossegueix el seu estudi de la interioritat de místics, artistes i pensadors centrant-se en l'anàlisi de l'experiència personal weiliana. Amb la convicció que no hi ha cap ruptura entre la Weil revolucionària i compromesa amb la lluita obrera, i la Weil dedicada a la recerca religiosa, Otón se centra en un text enigmàtic —l'anomenat «Prologue»—, l'anàlisi del qual li permet desvelar alguns trets

fonamentals de la relació entre l'ésser humà i el Misteri. El «Prologue» reflecteix la contradicció que amara el recorregut vital de Weil perquè narra dues experiències contraposades: una trobada i una absència. L'escriptora hi descriu l'encontre amb un personatge desconegut i, després, com aquest misteriós visitant l'abandona. És una metàfora de la vida espiritual: Déu es revela i s'oculta, es manifesta i s'amaga.

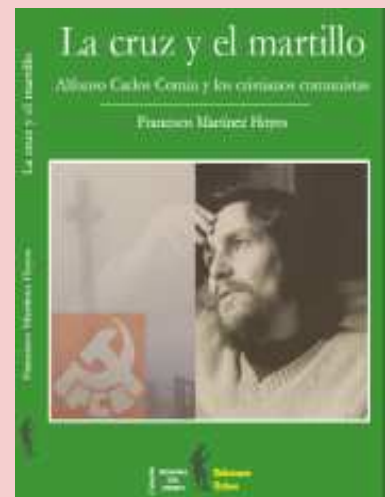
La cruz y el martillo

Alfonso Carlos Comín y los cristianos comunistas

Francisco Martínez Hoyos

Rubí, Ediciones Rubeo, 2009

Cristiano y comunista, las dos cosas a la vez. Esta fue la originalidad de Alfonso Carlos Comín (1933-1980), político y pensador que dedicó su vida a demostrar la compatibilidad de la cruz y el martillo. Su trayectoria, desde el carlismo de su juventud a las filas del Partido Comunista, ejemplifica la de muchos hijos de los vencedores de la guerra civil incorporados a la lucha contra el franquismo. Su liderazgo en Cristianos por el Socialismo, o libros como *Cristianos en el partido, comunistas en la Iglesia*, marcaron a una generación de creyentes progresistas. Su muerte prematura, tras una larga y penosa enfermedad, supuso la desaparición de un referente ético y vino a simbolizar el fin de unos sueños de cambio tanto en la sociedad como en la Iglesia. Líder de personalidad carismática y seductora, su figura despertó profundas adhesiones hasta el punto que muchos de sus admiradores fueron antes "comistas" que comunistas. Por eso no es de extrañar que su memoria pertenezca más al terreno del mito que al de la objetividad histórica. La biografía de Francisco Martínez Hoyos, ajena a cualquier tentación hagiográfica, intenta alejarse de la fascinación acrítica a partir de documentación inédita, ya sea a través del trabajo archivístico o de las imprescindibles entrevistas. Dibuja así el perfil de un hombre básico a la hora de entender las raíces de la transición a la democracia.

«Un libro informado, valiente, rompedor, un punto de referencia de la época y de su personaje. Descubre sin mitificarla la grandeza de Comín, y nos aproxima a su trabajo y a su cotidianidad a través de las voces y los textos de quienes le conocieron. Su lectura es atractiva, fácil, abierta porque apunta hipótesis y deja que el lector decida, reflexione si quiere.» (Mercedes Vilanova, coautora de *Pasqual Maragall: el hombre y el político*, catedrática de historia de la Universidad de Barcelona.)

«Excelente biografía y mejor relato del periplo vital de un personaje que, proveniente del carlismo, termina fundiendo en su persona dos identidades, históricamente antagónicas en la España de Franco, la católica y la comunista. Al hilo de vida de Comín, se va viendo como los hijos de las clases medias —en su mayoría *afectos* al Franquismo— van legitimando sus cuotas de poder social y actualizando sus discursos para acceder, tras la muerte de Franco, de nuevo al poder político.» (Francisco J. Carmona, profesor de sociología de la Universidad de Granada.)

Francisco Martínez Hoyos es doctor en historia por la Universidad de Barcelona. Redactor y documentalista en la revista *Historia y vida* y colaborador de la revista *El Ciervo*, forma parte del Consejo de Redacción de la revista *Historia, Antropología y Fuentes Orales* que publica la UB. Es autor de los libros *La JOC a Catalunya. Els senyals d'una Església del demà (1947-1975)* y *Francisco de Miranda*.